

Lovforslagets Paragraffer med de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om dets Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Nellemann): Som det vil ses af Betænkningen, har der hos Udvalget gjort sig lignende Indvendinger gældende mod Lovforslaget som dem, den højtærede Justitsminister (Alberti) fremhævede ved 1ste Behandling. Vi have, ligesom han, været bange for ved den i Lovforslaget opstillede Hovedregel, at komme til at paaføre Parterne et Tab, de ikke bør lide, idet deres Dokumenter blive udlaante til Modparten og af denne forkommes, være sig med Forsæt eller ved Uagtsomhed. Men paa den anden Side have vi dog ment, at dersom der kunde findes en Vej, ad hvilken man kunde naa til noget at indskrænke de nuværende Aktsbeskrivelser, som jo skulle finde Sted, vilde det have sin Betydning, thi disse Aktsbeskrivelser medføre for det første en betydelig Byrde for Retsbetjentkontorerne, idet de lægge Beslag paa forholdsvis megen Arbejdskraft, og dernæst er det ogsaa for Parterne baade en Udgift og en Forhaling, da en saadan Aktsbeskrivelse i en lidt vidtløftig Sag tager lang Tid. Vi have derfor ment, at man ikke vilde gøre Uret mod nogen, hvis man opstillede den Regel, at Indlæg og andre fremlagte Dokumenter kun skulle følge med Akten, for saa vidt Parterne deri samtykke. Der var i Udvalget Spørgsmaal om, hvorvidt man ikke burde anse det for tilstrækkeligt, at Partens Sagfører samtykkede deri, men da dette ikke har vundet Tilslutning hos den højtærede Justitsminister, og da der desuden ogsaa i selve Udvalget var forskellige Meninger derom, have vi ladet denne Tanke ganske falde. Som de Herrer ville se af Ændringsforslag Nr. 1, fordres der altsaa Partens Samtykke. Det er egentlig Hovedsagen ved de Ændringer, der stilles. De andre ere af forholdsvis underordnet Betydning. Hovedreglen er, som sagt, den, at Indlæg og andre originale Dokumenter kun skulle følge med Akten, naar Parten samtykker deri. Dette er bragt til Udtryk i Ændringsforslag Nr. 1, hvortil Ændringsforslag Nr. 2 knytter sig som en videre og ganske naturlig Udførelse. Disse to Ændringsforslag skulle træde i Stedet for §§ 1 og 2 i Lovforslaget.

Ændringsforslaget under Nr. 3 hænger sammen med og er motiveret ved, at Udvalget ikke finder nogen Grund til at gøre den Forskel, som i Lovforslagets § 3 gøres

mellem Indlæg og Dokumenter. Det bør med Hensyn til begge være Reglen, at de ikke kunne følge Akten, medmindre Parten samtykker deri, og den Part, som fremlægger dem, maa, naar han ikke kan faa et saadant Samtykke, forskaffe en Genpart. Ændringsforslaget under Nr. 4 er begrundet ved, at der efter vor Mening ikke er nogen Anledning til at gøre Forskel mellem, om et Dokument er fremlagt efter Opfordring af Modparten eller ikke. Lovforslagets Regel vilde føre ind paa Undersøgelser, som maaske ofte vilde være ikke lidet besværlige for vedkommende Retsbetjent. Han vilde let paa et Tidspunkt, hvor han vel ikke længere kunde huske Proceduren saa nøjagtigt, blive nødsaget til at undersøge, om et Dokument var blevet fremlagt efter Provokation af Modparten eller ikke. Da det hele derhos kun drejer sig om et i Forhold til de øvrige Udgifter ved Processen ubetydeligt Bekostningsspørgsmaal, have vi ment det rigtigere at lade den i Lovforslaget gjorte Distinktion falde bort, saaledes at Reglen ganske i Almindelighed bliver den, at den producerende Part under de i Paragraffen angivne Betingelser maa skaffe Genpart. Ændringsforslaget under Nr. 5 gaar kun ud paa at gøre det tydeligere, at Reglen i § 4 kun skal anvendes, naar Aktsbeskrivelse har fundet Sted i Henhold til de i det foregaaende opstillede Regler. Kun da skal Bestemmelsen iagttages, naar det bliver nødvendigt senere at udstede en Akt. Ændringsforslaget under Nr. 6 er blot motiveret derved, at det jo ikke er ubetinget nødvendigt, at Indlægene følge med Akten. Det ene kan ske, og det andet kan ske. Ordet „skulle“ behøvedes end ikke fra først af. Det staar for mig saaledes, at der i det oprindelige Forslag godt kunde have staaet, at „de Indlæg eller Genparter deraf, der følge Akten“ osv. § 8 have vi ment helst bør udgaa, idet vi ikke tro, at der er nogen Nødvendighed for den. Som den staar, kunde den maaske give Anledning til en mere vidtløftig Forretningssgang, end der behøves. Hvad endelig Ændringsforslag under Nr. 8 angaar, have vi ment, at der ikke er nogen særlig Grund til at nævne „Sagførere“, idet ogsaa andre, der lægge Parten Hindringer i Vejen for at opfylde Forpligtelser efter denne Lov, bør være underkastede det Strafansvar, som omtales i § 9. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte paa dette Stadium af Sagen.

Justitsministeren (Alberti): Jeg maa med megen Erkendtlighed indrømme, at